

2002 Dolomieten

Dit jaar zijn we met de club naar de Italiaanse Dolomieten vertrokken. Kris heeft qua organisatie dit jaar de handschoen overgenomen van mezelf. Hij had 2 dorpjes uitgekozen, Pinzolo, en Col di Rocca

De volgende moedigen hadden zich dit jaar opgegeven voor dagenlang MTB-plezier.

Kris	Katrien	Jo	Jan	Gerd	Bruno	Erik
						

De heenrit, 1150km, verliep ondanks een zwart verkeersweekend vrij vlot. Om 6u s'morgens waren we vertrokken, om 19u stonden we voor de deur van het hotel. Kris had ons gewaarschuwd dat het misschien niet veel zaaks zou zijn, maar eerlijk gezegd was het een heuse aanrader, de Garni Sorano. Alles was proper, in goede staat, goede service, goed ontbijt, Ideaal voor MTBers, motards, en ander tuig. Een "Garni" wil blijkbaar zeggen kamer & ontbijt. Er was dus geen restauratie mogelijkheid in het hotel. Maar er waren ruim voldoende restaurants op wandelafstand in het dorpje.

Dag 1: zondag 4/8.

De eerste morgen, vroeg uit bed. Ontbijt, en dan de fietsen prepareren. Gerd had nog wat extra werk, hij had nl. zijn fiets volledig gedemonteerd en in een doos gestoken. Vooral de remontage van de fourche nam nogal wat tijd in beslag. Ondertussen kwam Katrien's moederinstinct boven, zij ging inkopen doen voor onze picknick onderweg in de plaatselijke Spar. Tegen 10:30 konden we dan eindelijk echt vertrekken. Snel nog even de verplichte groepsfoto voor het hotel, en weg waren we. Na 500m begon de bergop, zo stijl dat na 30m iedereen al naast de fiets stond. Van opwarmen was er niet echt sprake. Gelukkig bleek dit van zeer korte aard, 50m verder konden we al weer rijden, en zwoegden we met volle overtuiging naar boven. Over deze kronkelweg moesten we direct een positief hoogteverschil van 800m overbruggen.

Na die eerste 800m positief afzien, kwamen we aan de skilift. Hier begon het echte wandelpad. Portage dus. Stijl omhoog, tussen de bomen, 500m te voet met de fiets

op de rug. De wandelaars keken nogal raar op, wat komen die zotten met hun fietsen hier zoeken, hier kan je helemaal toch niet fietsen! Na een halfuur zij een vriendelijke wandelaarster ons dat het nog een half uurtje zo doorging vooraleer je aan een open plek kwam. Gelukkig werd het dan langzaam beter, en kon je regelmatig 20m rijden. Dan bleek al snel dat je met de fiets toch een stuk sneller bent dan de wandelaars.

Eenmaal uit het bos, kwamen we aan een hoeve, tijd voor onze eerste picknick. Daarna pufte we verder in richting van de top. Het pad was hier wel breder (jeep-breed) en beter berijdbaar, maar zo stijl dat je soms gewoonweg te voet naar boven moest. Eenmaal aan de col toegekomen, splitste het pad zich in drie richtingen. Wij reden moedig verder richting de top. Maar dit was een toch wel erg stijl stuk, na 30m was het alweer portage. Na 20" zwaar afzien, mijn hartslag kwam niet meer onder de 170, dook een echte muur op. Het laatste stuk naar de top, was een echte klauterpartij. Van de fiets mee naar boven sleuren was er hier echt geen sprake meer. Ik besloot me dan maar op te offeren, en op de fietsen te passen, zodat de anderen, zonder fiets, naar boven kunnen klauteren, en alsnog hun eer redden door de top >2200 m hoge top te halen. Na een uurtje klauteren waren ze terug, juist als het serieus begon te regenen. We reden snel een paar honderd meter naar beneden, tot aan een soort kapelletje, waar we, samen met een paar Italiaanse wandelaars, kunnen schuilen. Jan probeerde met hand en tand uit te leggen dat hun foto op www.downhillbikers.be te zien zou zijn.

Als de ergste regen voorbij was reden we verder. Door de regen lagen de paden er gevaarlijk glad bij, maar dat maakte het niet minder tof. Na, een kort oponthoud, Jan was een remblokje kwijtgeraakt, ging het snel verder naar beneden. Kris is wel even de weg kwijt, maar na wat discussie, twijfel, en gezaag, reden we toch weer verder. Kris wou absoluut nog een doorsteekje proberen, maar er ontbrak een stuk van de kaart, waardoor we niet konden inschatten hoe ver dit om is. We besloten te splitsen in 2 groepen, Bruno, Kris en Gerd, proberen toch nog het doorsteekje. Katrien, Jan, Jo en Erik rijden binnen. Als het 5" later begon te drashen, waren we al snel blij me onze keuze. Tegen 17:30u kwamen we aan in het hotel. 30" later waren de Bruno, Gert & Kris er ook al, omdat het zo erg begon te regenen, waren ze als snel op hun stappen teruggekeerd, en dus ook gewoon terug naar Pinzolo gereden. We hebben vandaag maar 35km gedaan. Wat een tegenvaller. Kris's zijn planning sprak van 70km per dag.

Dag 2: maandag 5/8

De dag begon al goed toen s'morgens unaniem werd besloten dat Jo de troon had overgenomen van Jan als koning der snurkers. Maar genoeg gezeverd, deze 2de dag vertrokken we een stuk vroeger, en het begon allemaal met een klimmetje van 12 km richting Madonna dit Campiglio. Toch al direct 700m hoogteverschil die we moesten overbruggen als opwarmertje. Ik zat al snel op mijn vertrouwde plaats, als allerlaatste een paar honderd meter achter de rest, en het zwaarste "rode" stuk moest nog

komen,. Wat een opluchting toen even later bleek dat "rood" op de kaart niet steiler betekende, maar gewoon onverhard. Ik kon de schade dan toch nog beperken.

In het mondaine skioord aangekomen besloten we al snel met de skilift naar boven te trekken. Boven vertrokken er een hoop ideale wandelpaden. Skigebieden zijn van nature vrij goed voor MTBers; niet te stijl, veel goed onderhouden paadjes, ... en altijd een duidelijke weg terug naar beneden. We volgden de GR naar boven, dat was zwaar maar doenbaar. Kort voor de col, namen we rechts een variatie op de GR. Dit bleek een van de mooiste afdalingen die ik ooit gedaan had.

Vlak voor het steile stuk werden we voorbij gestoken door een Duits koppel. Zij volgden een gids met de allermooiste doortochten door de alpen, van dag tot dag naar een ander hotelletje, en hadden dus al hun bagage bij in hun rugzak. Daarenboven reden ze nog een stuk sneller dan ons ook. Dit de eerste vrouw die ik niet kon volgen in een afdaling. Alleen mijn ego heeft weeral ne klap gekregen.

Aan het einde van de afdaling stuurde Kris ons nog ergens links omhoog, een paar honderd meter portage, om dan te moeten toegeven dat hij zich vergist had, en het eigenlijk rechts naar beneden was. Wederom een technische afdaling, half aangelegd met houten trappen. Beneden bleken we toe te komen aan de ingang van het natuurpark. Na een frisse cola op een terrasje reden we verder en kwamen we al gauw aan een prachtige waterval, zeker 50m hoog. Snel een paar foto's en weer verder naar beneden. Maar na regen komt zonneschijn, t'is te zeggen, na dalen komt klimmen. We begonnen aan een serieuze klim, 1 uurtje omhoog, naar het meertje dat Kris absoluut wilde bereiken.

Het moet gezegd, het zicht aan het meer is betoverend, ingesloten door de bergen,

gaf het een zeer rustgevende indruk. Maar ondertussen was het al 17u, en Katrien, Jo en Erik, wilden proberen zo snel mogelijk het hotel te bereiken. Bruno, Gerd en Kris hadden nog wat energie te veel, en wilden nog een extra klim inlassen, dus besloten we te splitsen. We keken even op de kaart van Kris, onze weg leek eenvoudig dus zij hielden de kaart, en wij reden zo wel binnen. Twee Italiaanse MTBers, besloten ons te volgen, ze dachten blijkbaar dat wij van de streek waren en de beste paadjes kenden. Ons paadje, dat zogezegd nog een paar kilometer de hoogtelijnen zou volgen, bleek in de praktijk nog een zware klim, en dan plots, gedaan, niets meer. Het wagenbrede pad stopte volledig, en ging over in een zeer smal, duidelijk weinig gebruikt en slecht onderhouden geitenpaadje. Dit was duidelijk niet in overeenstemming met wat we gezien hadden op de kaart. De Italianen vonden het veel te gevaarlijk, en zonder te weten waar we wouden uitkomen waagden wij ons ook liever niet op dit soort paadjes. Dus er zat niets anders op dan in mineur op onze stappen terug te keren, naar het meer, dan de lange afdaling, en dan nog een 10tal km over de weg terug naar Pinzolo. Tegen 18:30u, waren we eindelijk binnen. Kris, Bruno en Gerd deden er nog een uur langer over, en t'was duidelijk er duidelijk aan te zien. Deze keer hadden zij ook zwaar afgezien en waren ze blij dat ze het hotelletje terug hadden gevonden. Kris doopte Bruno om tot "Bruno de Verschrikkelijke" en bekleog er zich over dat hij meer gezien heeft van Bruno's rug dan van het landschap.

Vandaag hadden we 58 km afgelegd, voor een 9tal uur MTBen. T'is zwaar genoeg geweest.

Dag 3: Dinsdag 6/7

S'nacht had het uren geregend, en dat was te zien aan de stemming bij het ontbijt. Als er tegen het einde van het ontbijt dan toch leek te stoppen met regenen, besloten we toch te gaan fietsen. We zouden vandaag de route volgen die de plaatselijke MTBwinkel ons had aangeraden als de allermooiste. Eerst 25 km, golvend naar beneden de rivier volgen door het dal, en dan terugkomen door een parallel bergwegje, met toch een + hoogteverschil van 1100m.

Maar tegen de tijd dat we echt vertrokken was het al terug aan het regenen, we lieten ons nu niet meer afschrikken door die druppels en vertrokken met een vlot tempo.

Dit reed tof, smalle betonbaantje, speciaal aangelegd voor fietsers, af en toe een stukje gewone weg afgewisseld met off-road paadjes. Maar de regen werd erger, en erger, tot het een niets ontziende plensbui was geworden. Al gauw was iedereen tot in zijn kleinste gaatjes doornat. Als we aan het verste punt gekomen zijn pauzeren we even. En de vertwijfeling was op iedereen's gezicht te zien. Nu moesten we kiezen, ofwel gingen we door, maar er was maar één weg terug, er waren geen doorsteekjes meer mogelijk. Dat betekende picknick in doornatte kleren ergens in het bos en uren portage ofwel nu terugkeren op onze stappen, als volleerde betonjanetten. Het werd dus het laatste. Tegen 13u stonden we terug aan ons hotel. De fietsen gauw afspuiten, smeren, een warme douche, ... en het stopte met regenen. Het werd zelfs nog een zeer mooie middag, blauwe hemel, zon, 25°. Maar toch konden we niemand meer overtuigen om die doorweekte schoenen, helm, ... terug aan te doen. Het werd dus een paar uurtjes keuvelen, lezen, terrasje doen, fietsen prepareren, aperitieven, dromen over onze tocht van volgend jaar (de coast to coast)

Dag 4: Woensdag 7/8

Na 3 dagen fietsen in het Brenta-gebied rijden we vandaag vanuit Pinzolo (met de auto!) onze verbindingsrit naar Col di Rocca. Bovenaan de Fedaia-pas aan de voet van de Marmolada (3300 m) stoppen we even bij het gletsjer-meer. Ten opzichte van dit gebied lijken de afgelopen 3 dagen in Pinzolo meteen "een tocht in onze vertrouwde omgeving".

Ook met de auto gaat het hier heel wat trager dan bij ons, bijgevolg komen we pas rond 15 uur aan op onze bestemming, Hotel Patri.

Een op het eerste zicht wat bizarre receptionist, paolo, verdeelt de kamers en ontpopt zich later tot een uiterst vriendelijke garçon, erkend MTB-gids en voorbeeldige hoteleigenaar. Wegens dreigend snurkgevaar offert deze keer Kris (na Jan) zich op om bij Jo te slapen, Gerd en Bruno delen een 4-persoonskamer, Katrien kan zich languit rekken in een single-kamer met een "XXL" bed.

Maar we zijn gekomen om te MTBiken en Chris stond al klaar om onze eerste tocht in de vallei te leiden. Toen hij effe aan Paolo probeerde uit te leggen waar we naartoe gingen viel deze bijna omver en verklaarde ons voor een beetje gek, "Mamamia".
Antwoord Chris : " Het is wel duidelijk da die gast ni weet waarover hij praat ".

Katrien en Jo besluiten om het iets rustiger aan te doen, dalen af naar het meer in Alleghe en ontdekken er de mooiste plekjes (van de omgeving uiteraard Achteraf blijkt dat deze "watjes" aan een aardig tempo 30 km hebben rondgedraaid, de X-treme "porteurs" zouden eindeigen met 20 km op de teller.

Dit X-treme heldentrio daarentegen (Chris – Bruno – Gerd) gingen dus op weg voor hun eerste kennismaking met het plaatselijk reliëf . De eerste 500m waren relax, op een zachte helling door het bos, zeer idyllisch. Maar plots veranderde de zachte

helling in een serieuze kuitenbijter, en het duurde niet lang vooraleer we met de fiets naast ons naar boven moesten kruipen.

We kwamen nog een mini dorpje voorbij met een prachtig zicht op de bergen (foto), waar het nog mogelijk was om te fietsen. Eens het dorpje voorbij stonden we voor een muur; een enorm steile helling, hier en daar bezaaid met betonplaten en keien, waar het fietsen en zelfs het stappen heel moeilijk ging.

Tijdens het kruipen kreeg ik de bezorgde blik voor de ogen die onze beste Paolo had toen we vertrokken, en hield mezelf voor om de volgende keer rekening te houden met die blik.

Het klimmen werd nog meer bemoeilijkt door de slappe lach die Chris ons bezorgde wanneer hij wederom, met energieboosts van God weet waar, al zingend een demarage begon op een helling van 20%.

Uiteindelijk kwamen we dan toch aan de "top" alwaar we even uitrustten aan een paar refuges. Na effe genoten te hebben van de rust en pracht van het landschap besloten we om verder te gaan om te proberen de pas over te steken.

Na een goeie 500m kwamen we op een bergflank terecht waar zogezegd een wandelpadje liep. Het probleem was dat geen mens daar nog een voet gezet had sinds WOII. We probeerden toch wat verder te gaan in de hoop verbetering te zien maar uiteindelijk moest zelf het heldentrio zich gewonnen geven aan de Dollomiti wildernis.

Het werd ondertussen al laat, 19h naderend, en we moesten van Paolo ten laatste om 19.30h aan tafel. Daarom hebben we dan maar besloten terug te keren langs dezelfde weg, zwaar bergaf dus. En zelfs in deze richting bleek deze tocht vrij zwaar, de vele losliggende keien, de hard-uitziende betonplaten, en de enorme hellingsgraad maakten het nogal moeilijk om full speed naar beneden te gaan. We moesten dus, aan de remmen sleurend naar beneden schuiven. Een beetje later kwamen we, met pijnlijke handen, terug aan het mini dorpje waar Bruno nog vlug een snake bite moest hebben. Vandaar ging het langs asfalt verder naar beneden en keerden we langs het valleiriviertje terug naar het hotel.

Paolo was een beetje nerveus omdat we pas rond 20h aan tafel zaten maar we hebben toch nog een geweldige maaltijd van hem gekregen. Een aanrader trouwens voor wie in de buurt is, en met een Paolo die zelfs Engels kan!

Compleet voldaan door de geweldige inspanning, prachtige omgeving en zalige maaltijd van Paolo, vertrokken we dan bedwaarts voor een welverdiende rust.

Dag 5: Donderdag 8/8

Doel van vandaag: zo hoog mogelijk geraken in de Ombretta-valei, ten oosten van de Marmolada.

Op amper 2 km van ons hotel passeren we de Serrai di Sottoguda (mooie beelden hiervan vindt je op <http://www.montagnaveneta.it/Dolomiti/Serai/Serai.htm>), een lange diepe kloof, door bergbeklimmers beschouwt als dé "place-to-be" in de Dolomieten voor ijswaterval-klimmen in de winter.

Vanuit Malga Ciapela, het skistation aan de voet van de Marmolada volgen we de zeer populaire wandelroute, GR 610, die leidt naar naar één van de mooiste vergezichten over Rocca Pietore (voor de stappers 3,5 uur allez-retour). De asfalt gaat snel over in een mulatiera (muilezelpad) waarop Gerd, Bruno en Kris zich meteen thuisvoelen. Hoe hoger je klimt, hoe betoverender de omgeving. Op de Malga Ombretta, een grasvlakte op 1900 meter eten we onze boterhammetjes met salami en kaas (...voor de afwisseling...). Gezien we absoluut de "refugio O.Falier" (2080 m) willen bereiken, moet de laatste 50 meter hoogteverschil in "portage" worden gedaan. De blikken van de bergwandelaars spraken boekdelen...

Naar beneden ging heel wat vlotter...tot we plots een fiets naast de ravijn zagen liggen. Onze Kris, nooit vies van een grapje, kwam met een "big smile" van achter een boom uit...In de 12 km afdaling die volgde werd hij hiervoor afgestraft met een onverbidde "snakebite" en een loskomend achterwiel !

In het daldorp Grazie vullen we onze suikerreserves aan met Cola en splitsen we in functie van de fut die in ieder van ons nog rest: Het is prachtig weer dus trekt Gerd naar het strand (te vergelijken met St-Anneke maar dan in de bergen...), Katrien zag uit naar de douche in het hotel, Bruno, Kris en Jo plakken er nog een sappig berggritje aan met een hoogteverschil van 400 meter over 3 à 4 km.

Op het "klein meske" bereikte je hier amper een snelheid van 6 à 7 km/uur, maar de voldoening was groot aan de top. In de afdaling die volgt worden de remmen weer op de proef gesteld, op de velgen kon je een eitje bakken.

Ook nu weer zijn we net op tijd voor het avondeten: een keuze uit een correct toegangenmenu met een huiswijn die iets te "spitante" is maar er niettemin bij iedereen toch goed ingaat!

Dag 6: vrijdag 9/8

Wanneer we 's morgens naar buiten kijken, weten we dat we ons niet moeten haasten. Het regent oude wijven. We nemen dan ook extra de tijd voor het ontbijt en we beslissen om te wachten tot het wat opklaart. De extra tijd gebruiken we om aan de fietsen te prutsen, nieuwe remblokken te gaan kopen etc Gerd ziet de zaken wat groter en met behulp van de wijze raad van Jo demonteert hij heel zijn achteras omdat er "iets rammelt".

Rond de middag wordt het weer wat beter. Door de verloren tijd moeten we de rit wat inkorten en rijden we naar het dorpje "Listolade" met de auto's. Katrien vindt dat ze genoeg op de fiets gezeten heeft en beslist een wandeling te maken. De fietsers vertrekken vanuit het dorp, Katrien rijdt tot aan een parking, 450 meter hoger dan het dorpje.

De klim naar de parking ligt mij helemaal niet. Eerst rijden Bruno en Gerd me voorbij. Als even later ook Jo mij voorbij steekt weet ik dat het niet mijn beste dag is.

Aan de parking wachten de 3 anderen op mij. Vanaf de parking is er nog een hoogte verschil te overbruggen van bijna 700 meter maar dit maal op onverharde weg.

Tijdens de eerste meters van de klim komt de achterversnelling van Gerd tussen de spaken. Brute pech of te wijten aan de "herstellingswerken" van 's morgens? We zullen het nooit weten... Gerd is gedwongen terug te keren en beneden op ons te wachten.

Het tweede gedeelte van de klim is zwaar. De weg is soms zeer steil en de vele losliggende stenen maken het klimmen moeilijk. Wanneer we de wandelende Katrien voorbij steken valt het mij al op hoe klein het snelheidsverschil is tussen een puffende fietser en een frisse wandelaar.

Voor mij gaat het tweede gedeelte wat beter en na een dik uur zwoegen bereiken Bruno en ik een refuge. Deze refuge ligt bijna aan de top van de berg. Enkele minuten later arriveren ook Jo en ... Katrien. Naar boven wandelen gaat blijkbaar even snel als naar boven fietsen.

Katrien keert onmiddellijk terug. De top van de Col de Camp (1830 meter) ligt echter nog een klein stukje hogerop. Deze laatste kilometers zijn niet meer zo steil en we stijgen net boven de boomgrens uit. We nemen onze tijd om te genieten van het uitzicht op de valei.

Na de afdaling vinden we Katrien en Gerd al aan de auto's. Het is ondertussen 18h30 en we keren terug naar het hotel.

Dag 7: Zaterdag 9/8.

Een van de discussiepunten tijdens de voorbereiding van deze reis was het al dan niet nodig zijn van een reserve fiets. Gerd bewijst dat de voorstanders gelijk hadden. Zijn eigen fiets steekt hij mooi terug in het doosje en hij neemt de blitse reserve fiets voor de laatste toch van deze vakantie.

Vanaf het hotel dalen we af tot "Lago d'Alleghe". Vanaf dit meer is er eerst een klim van 450 meter op asfalt tot aan het dorpje Coi. Vanaf Coi gaat het parcours over onverharde wegen. We krijgen alweer enkele buien te verwerken. Gelukkig passeren we aan een Refuge waar we onze boterhammetjes kunnen eten aan een warme open

haard. Ik had het weer in Italië toch wat warmer (en droger) verwacht. In de namiddag wordt het weer gelukkig wat droger. Sommige stukken zijn zo steil dat fietsen onmogelijk is. Op deze stukken "portage" komt Jo steeds als eerste boven. Hij overweegt dan ook om zijn lidkaart in te leveren en op zoek te gaan naar een wandelclub. De Refuge "Belvedere" (2100 meter) is het dak van de tocht. We verlaten ook de pista's en nemen enkele zeer mooie single tracks. Deze lopen vooral bergaf met hier en daar een venijnig klimmetje. De afdalingen verlopen volgens het vaste stramien. Gerd neemt risico's en vliegt als een kamikaze omlaag. Ik rij een stukje achter Gerd met een gepaste vaart omlaag. Achter mij voert Jo als père de famille de bus der dalers aan. Katrien is zoals steeds de hekkensluiter.

Wanneer Jo even het tempo verhoogt horen we een angstkreet van Katrien. We stoppen allemaal maar we zijn te ver op te zien wat er aan de hand is. Katrien blijkt gevallen te zijn en naast de weg naar beneden gegleden. Een klein boompje heeft verhinderd dat ze nog meer de dieperik in gaat. Gelukkig is er een elegante Bruno in de buurt om haar terug op het pad (en fiets) te helpen.

Een beetje verder bezorgt een grote steen mij net als donderdag een "snake bit". Dit brengt het totaal op slechts 3 platte banden in een week vakantie. De goden zijn ons gunstig gezind.

Het laatste stukje afdaling is het steilste wat we al gehad hebben. Ik kan de haarspelbochten niet nemen en ik moet telkens afstappen om mijn fiets te draaien. Onder aan de helling moeten we nog enkele kilometers asfalt afleggen, de laatste van onze mooie vakantie.

Het is ondertussen beginnen te regenen en dit zal het blijven doen tot we Italië verlaten. Tijdens de terug reis beginnen we te fantaseren over de bestemming van volgend jaar. Een mogelijkheid is Oostenrijk, een andere is een villa aan de Côte d'Azur. Wanneer de regen met bakken naar beneden valt klinkt de tweede optie als muziek in de oren.

Stukjes van dit verslag werden geschreven door Erik Gerd, Jo en Kris.

